

שילוח הקן פרק שנים עשר חולין

קלמ'.

עין משפט נר מצוה

א ו מיי פיו מהלכות
ערכין ה' כב:
ב ו מיי פיו מהל'
שמיטה הלכה ז סמג
עשין סה טושע"י י"ד סי'
לכ סעף ה'
ג ג מיי פיו שם ה' ג:
ד מיי פיו מהל'
מ עשה קצתה ה' ג:
ה מיי שם הלכה ה'
יא ו מיי שם הלכה ו'
וע"ש גדאמר דמי זה
על:

שיטה מקובצת

א] דאיתמר מנה זה לברק
הבית. ניב עיי' תוס' ערכין
דף כ"ב ע"ב:

זר קטלא הוא. ומיהיך נמלט: וצערס הרע. מלוה על כל הפוגע
במייבי מיתה להציאן לז"ד כדי לצער רשעים מישראל: מי מייבי.
אפילו כשהוא חולין: אלא דהוא קן בעלמא. במקום שאין קניו לו
והציצים אינן שלו דהא כל מקום שהציצים שלו אפילו ע"י זכיית
חזר המשתמרת לאדם שלא מדעתו
משיב ליה מומון כהשאלת את הפרה
(ז"מ 97 קב): אלא דאגביהו
לאפרוחים. וזכה זהו ואקדשיהו
ומאחר לאפרוחין קדושים נפטר
משלחו את האס: והרי אהדיניהו.
וחזרה האס עליהן: פטור משלחו.
דהא כיון דזכה זהו מומון קרינא
זהו: אייביז ליה בשלוח. כשמאלן
ומשום דאקדשה בטר הכי לא פקע
ליה שום מלוה מייביה א]. דמניא וכו'
מוקדשים אין כסוי הדס נהוג זהן
כדאמרינן בפרק כסוי הדס (נעיל
97 סג): משום שחיתה שאינה ראויה
שאסורים בהנאה: שחטה ואחר כך
הקדישה חייב לכסות. דחיצוה דחיל
עליה לא פקע: רז אמר. למרוי
למתני: במקדש פירוס שזכו.
גזלות שזכו למזבח לעולת נדבה
ואחר כך כשגדלו אותן פירות מרדו
ויאלו וקנו במקום אחר דמעיקרא
כי אקדשינהו ידיה הוו ותל הקדש
עלייהו והשתא דמאלן לאו מומון הוא
ואי הוו חולין הוו מייביי. והאי דנקט
פירות ולא אמר מקדש שזכו ענמו
משום דיוסי אפין ראוין אלא כשהן
קטנים ורז לא אמר למילתיה אלא
בקדשי מזבח: דא מוקים ליה אפילו
בקדשי זרק הבית. ואשמועינן רבותא
דאע"ג דקדושת דמים בעלמא הוא

א] ז"ב"ק סח: ע"ש טו:
ז"מ ו. ע"ז סו. ממורה ט.
טו: ערכין סו. א. ג] [נ"ל
דמקן. א] נקמן קמא.
ד] [רי"ה ו. ס] [נעיל לטו].
ה] [נ"ל והתקן. ו] מגילה
ט. ר"ה ו. קוין פ"א מ"א,
טו ערכין כו.

תורה אור השלם

1. והקביא ההוא או
חלם התלום ההוא יומת
בי דבר קרה על י'
אלהיכם המוציא אתכם
מארץ מצרים והפדך
מבית עבדים להדיחך מן
הדרך אשר צרך י'
אלהיך ללכת בה ובערתי
הרע מקרבך:
דברים יג ו
2. כי יקרא קן צפור
לפניך בדרך בכל עץ או
על הארץ אפרחים או
ביצים והאם רבצת על
האפרחים או על
הביצים לא תחך האם
על הבנים: דברים כב ו
3. ואיש כי יקדש את
ביתו קדש ל' והעריבו
הבית בין טוב ובין רע
כאשר יעריך אתו הבית
בן קיום: ויקרא כז יד
4. לךוד מןמור ל'ך
הארץ ומלואה תבל
וישבי בה: תהלים כד א
5. וחשב לו הבית את
מכסה הערך עד שנת
היבל ונתן את הערך
ביום ההוא קדש ל':
ויקרא כז כג

גליון הש"ס

גמ' הא מקמי דשמעיה.
לעיל דף נט ע"א: רש"י
ד"ה דמחבר הקרבה וכו'
להביאו לעודה. עיי' מעילה
דף יט ע"א בש"י ד"ה
עד שאל ועיי' לעיל דף כג
ע"כ מוס' ד"ה והביא:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] רש"י ד"ה אייביז ליה
וכי שום מלוה מייביה.
כאן הסי' וחס"י מה"ד
דמניא וכו':

מוסף רש"י

פטור מלשלו. דכיון
דנטול את הציצים הוא ליה
קן מומון (לקמן קמא).
גדר האומר הרי עלי
עולה. ולאחר זמן הפרישה
חייב באחריותה, נדבה
האומר הרי זו ולא קבלה
עליו (מגילה טו). ונפול
הבית. קודם שהיוצא בו
גזר (ערכין כו).

כיון דמרדו פקעה קדושתיהו. שמעינן מהכא דלוחים ותרנגולים
של חולין שמרדו צבעיהם והלכו להן הוו הפקר והמחויק זהן
זכה דהא הכל היינו טעמא כיון דמרדו הוו הפקר ומייביז בשלות:
דוקא מת ונפלא דריתנהו. לאו דוקא נקט מת דהא שור אפילו
נגנז או נאכז נמי חייב באחריותו
שהוא קדשי המזבח ולרבי יוחנן נפל
נמי לאו דוקא:
לפי שמצינו בהקדשות ומעשר
שני בו'. תימה בצאזיה
הקדש מייבי אי דאמר הרי זה מאי
איריא דנקט לאחר שנמחלו אפילו
הקדש ענמו נגנז או נאכז אין חייב
באחריותו אלא על כרחך דאמר עלי
אף על גב דבהקדש גופיה חייב
באחריותו כיון שנמחל אינו חייב
באחריות המעות ואס כן מה
קאמר יכול אף זה כן היאך
דומה ערך להקדש שנמחל:
שכסוי

בר קטלא הוא אלא דלא גמר דיניה ובעי
לאתוייה לבי דינא וקיומי ביה ובערת
הרע מקרבך הני מוקדשין היכי דמי אילימא
דהוה ליה קן בתוך ביתו ואקדשיה מי
מייביז כ' יקרא קן צפור פרט למזומן אלא
דהוא קן בעלמא ואקדשיה ומי קדוש איש
כי יקדיש את ביתו קדש אמר רחמנא
א]מה ביתו ברשותו אף כל ברשותו אלא
דאגביהו לאפרוחים ואקדשינהו והדר
הדרניהו האי אפילו בחולין נמי לא מייביז
דנתנא ב]נמל את הבנים והחזירן לקן
ואח"כ חזרה האם עליהן פטור מלשלו אלא
דאגביהו לאם ואקדשה והדרה מעיקרא

אייביז ליה בשילוח מקמי דאקדשה דתניא ר' יוחנן בן יוסף אומר הקדיש
חיה ואח"כ שחטה פטור מלכסות: שחטה ואח"כ הקדישה חייב לכסות
שכבר נתחייב בכסוי קודם שיבא לידי הקדש רב אמר במקדש פירות
שזכו ומרדו ושמואל אמר במקדש תרנגולתו לברק הבית בשלמא
שמואל לא אמר כרב דקא מוקים לה בקדשי בדיק הבית אלא רב מאי
טעמא לא אמר כשמואל אמר לך רב דוקא קפטרי משילוח כגון פירות
שזכו בקדשי מזבח נינהו דכיון דקדשי קדושת הגוף לא פקעה קדושתיהו
מינייהו אבל במקדש תרנגולתו לברק הבית דלאו קדשי מזבח דקדושת
דמים בעלמא הוא כיון דמרדה פקעה קדושתיהו וחייבת בשילוח ושמואל
אמר כ' כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתא דכתיב לה' הארץ ומלואה
וכן אמר ר' יוחנן במקדש תרנגולתו לברק הבית ומרדה אמר ליה רבי
שמעון בן לקיש וכיון שמרדה פקעה ליה קדושתה אמר ליה בבי גזא
דרחמנא איתא דכתיב לה' הארץ ומלואה ורמי דר' יוחנן אדר' יוחנן ורמי
דר' שמעון בן לקיש אדר"ש בן לקיש א] דאיתמר מנה זה לברק הבית ונגנבו
או נאבדו רבי יוחנן אמר חייב באחריותו עד שיבואו לידי גזר וריש לקיש
אמר כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה דכתיב לה' הארץ ומלואה
קשיא דריש לקיש אדריש לקיש קשיא דר' יוחנן אדר' יוחנן דריש לקיש
אדריש לקיש לא קשיא א]הא מקמי דשמעיה מר' יוחנן רביה הא לבתר
דשמעיה מר' יוחנן רביה אלא דר' יוחנן אדר' יוחנן קשיא דר' יוחנן אדר'
יוחנן נמי לא קשיא הא דאמר עלי הא דאמר הרי זו מכלל דר"ש בן לקיש
אע"ג דאמר עלי לא מחייב א]התניא א]איהו נדר ואיזו היא נדבה נדר
האומר הרי עלי עולה האומר הרי זו עולה הומה בין נדר לנדבה נדר
מתה או נגנבה או שאבדה חייב באחריותה נדבה מתה או נגנבה או
שאבדה אינו חייב באחריותה אמר לך ריש לקיש הני מילי קדשי מזבח
דמחוסר הקרבה אבל קדשי בדיק הבית דלאו מחוסר הקרבה אע"ג דאמר
עלי לא מחייב א]והתנן האומר שור זה עולה בית זה קרבן מת השור
נפל הבית אינו חייב באחריותו ישור זה עלי עולה בית זה עלי קרבן מת
השור ונפל הבית חייב לשלם ה"מ היכא דמת השור ונפל הבית חייב לשלם
דליתנהו אבל היכא דאיתנהו כל היכא דאיתיה בבי גזא דרחמנא איתיה
דכתיב לה' הארץ ומלואה אמר רב המנונא הכל מודים בערכין אע"ג
דאמר עלי לא מייביז מאי טעמא דלא מיתמר ליה בלא עלי היכי לימא לימא
ערכי אמאן לימא ערך פלוני אמאן מתקיף לה רבא לימא הריני בערכי
הריני בערך פלוני ועוד תניא רבי נתן אומר ונתן את הערך ביום
ההוא קדש לה' מה תלמוד לומר לפי שמצינו בהקדשות ומעשרות
שמתחללין על מעות שבחולין נגנבו או שאבדו אינן חייבין באחריותן
יכול

אע"ג דאמר זה כיון דקאמר עלי עלי להציאו דמיו ליד גזר: אצל היכא דאיתנהו. כגון מעות
שאבדו זי גזא דרחמנא איתנהו ואס הוציאן הגנב הוא מעל ועליו לשלמן להקדש: בערכין. האומר ערכי עלי והפריש ערכו: דלא מיתמר
ליה בלא עלי. דלא אפשר למימר הרי זה בשלשן ערך דהא עדיין לא קבל חובת ערך עליו: דאי נימא ערכי. ולא עלי אמאן רמי האי
נדר לשלומי: אס אמר ערך פלוני. ולא אמר עלי אמאן רמי: ועוד תניא. חייב באחריותו: ונסן אס בערכך. צפודה שדה מקנה מן הערקין
כמיז וחשב לו הכהן את מעות הערך עד שנת היובל ונתן את הערך הו"ל למכתב ונתן אותו או ונתנו מה ש"ל הערך ש"מ אערכין
קמהדר: לפי שמצינו בהקדשות ומעשר שני שהן מחללין על המעות. כשהפריש פדיונו ואכז אינו חייב באחריותו דהא כתיב ויפק חמישית כסף
ערכך עליו והיה לו ויקרא מן ולא כתיב ציה נתינה אלא משהפרישו ואמר הרי זה מחולל על זה נקרא ערך להקדיש דמיו ויאל לחולין ההקדש:
יכול